

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra Fra Piazza del Popolo · II

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Fra Piazza del Popolo", i Bergsøe, Vilhelm: *Fra Piazza del Popolo*, udg. af Flemming Conrad ; Lars P. Romhild , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1988], s. 179. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bergsøev02-shoot-idm139642590632720/facsimile.pdf> (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Fra Piazza del Popolo

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Et Forsøg paa Studeringer opgaves, et Tilløb til Højskolen endte med et Fald ved Præliminæreksamen, og saaledes mødtes han og jeg i den samme Skole — jeg for at træde ind, han for at forlade de kedelige Skolebænke.

Tiden til at gøre hans Bekendtskab var saaledes kort, og dog har jeg et tydeligt Billede af ham; thi intelsteds opfatter man sine Omgivelser saa skarpt som i Skolen, og sine Antagonister fra den Tid glemmer man ikke. Svend Vonved eller „Svend Vanvid“, som Drengene hurtig døbte ham, var en bleg, opløben Fyr, der altid gik i violet Fløjs Bluse og havde det friserede Haar skilt midt i Panden. Kammeraterne paastod, at hans to Fortænder allerede dengang var falske, hvilket paadrog ham Navnet „Svend Guldland“, ligesom han ogsaa hed „den lakerede Dreng“, fordi hans Madkasse, Tornister og Støvler havde denne Fernis. Selv havde han et skjult og uroligt Væsen, som aldrig tillod ham at blive ret længe paa én Plet. Han havde Moderens store, forvildede Øjne, noget af Faderens flade, nedtrykte Pande, men den krummede Næse var hans egen; thi Kammeraterne paastod fuldt og fast, at den kun var bleven saaledes ved en i lang Tid fortsat Bearbejden foran Spejlet.

„Chokoladesvenden“ — thi saaledes hed han ogsaa — var ikke godt lidt i Skolen. Aarsagen hertil laa i hans Karakter; han var fejg lige over for Faren, krybende for de ældre, drillesyg og grusom mod de yngre Kammerater. Kunde han stikke En en Knappenaal i Ryggen eller en Snebold i Nakken, uden at nogen saa' det, var han straks villig dertil; men skulde han have Prygl, kunde han trygle paa den mest krybende Maade og var straks villig til at slaa en Handel af med sin Modstander om Pryglens Eftergivelse imod en Tribut af Chokoladekager, Dadler eller Lakridsrod, som han med stor